

Affattelse. Jeg skal med Hensyn til denne Udtalelse i Betænkningen kun bemærke, hvad der jo vistnok er en Selsfølge, men hvad jeg dog udtrykkelig ønsker at faae sagt, at der igjennem denne Udtalelse ikke er givet noget Løfte fra vor Side eller fra nogen Side, hvorigjennem dette Things fulde Frihed med Hensyn til denne Løvs Indhold og fremtidige Skjæbne maatte være præjudiceret. Hvad der har bevæget os til ligeledes at underskrive en saadan Udtalelse i Betænkningen, er den faktiske Omstændighed, at vi ogsaa anse det ønskeligt, at Universitetets Formuesforhold ordnes ved særlig Lov, en Ting, hvorom der iøvrigt gjentagne Gange fra forskjellige Sider har været udtalt et Ønske, og dernæst er det den Erkjendelse, at de Spørgsmaal, det dreiede sig om med Hensyn til en saadan Ordning, dog efter vor Opfattelse vare Spørgsmaal af ikke saa afgjørende Betydning, at der, saavidt vi kunne skjønne, skulde være aldeles absolut divergerende Meninger derom, saa divergerende Meninger, at det ikke skulde kunne være muligt at naae en virkelig Overenskomst om en saadan Lov. Ja, vi maatte endog fra vor Side antage, at en saadan Overenskomst maatte kunne naas, naar henses til hele Spørgsmaalets Karakter og til de Udtalelser, vi have hørt, og de Anskuelser, der fra forskjellige Sider have gjort sig gjældende med Hensyn til dette Spørgsmaal saavel tidligere her under Finantslovsforflagets Behandling som i Udvalget. Vi maatte antage, at der paa Grund af disse Udtalelser var Grund til at nære Forventning om, at en saadan Lov mulig kunde tilveiebringes; men det er en Selsfølge, gjentager jeg, at dermed er der hverken paataget nogen Forpligtelse med Hensyn til denne Løvs Indhold eller med Hensyn til dens endelige Skjæbne. Der er derved Intet sagt og Intet lovet, som i nogen Henseende præjudicerer enten vor eller Things Frihed, og det er jo da ogsaa en Selsfølge, at der ikke kan være Tale om nogen saadan Forpligtelse. Dels vil det være i direkte Strid med dette Things Værdighed at paatage sig en saadan Forpligtelse, dels er det jo ingenlunde afhængigt af de forskjellige Meninger i dette Thing, hvorvidt en saadan Lov virkelig til Syvende og sidst vilde kunne føres igjennem. Det afhænger jo ogsaa af andre Faktorer end dette Thing og i meget væsentlig Grad af den høie Regjering. Hermed tror jeg tilstrækkelig at have forklaret det i Endringsforslagene, der ikke allerebe maatte fremgaa af Betænkningen, og jeg skal da til Slutning indskrænke mig til at anbefale det ærede Thing at vedtage de af Flertallet stillede Endringsforslag til Folkethingets Finantslov. De andre Endringsforslag ville jo ikke komme til Afstemning, hvis disse blive vedtagne; de ville saa være bortfaldne med det Samme.

Flimestad: Skjøndt jeg har sluttet mig til de samme Forslag og er med til at indstille de samme Forslag som de, der ere anbefalede af den ærede Ordfører, vil det dog vist forstaaes, at jeg ikke ganske kan slutte mig til den Motivering, gjennem hvilken han har anbefalet Thinget at vedtage disse Forslag, og at de Betragtninger, som for ham have været de ledende, ikke have været de ledende for mig. Jeg erkjender jo ganske vist — det er ikke min Hensigt paa nogen Maade at lægge noget Dølgemaal derpaa —, at den Afgjørelse, som de i flere Aar søværende Strids-spørgsmaal have faaet ved det Forslag, som nu er Flertallets, er meget lidet fyldestgjørende for mig og for dem, som hidtil have staaet paa samme Side som jeg. Det er jo Noget, som ikke kan være skjult for Nogen, og som det ikke i fjerneste Maade har været min Hensigt at ville skjule. Jeg beklager den Afgjørelse, der har fundet Sted. Naturligvis beklager jeg den særlig og først og fremmest, forsaavidt angaar Dyrtidsspørgsmaalet. Jeg finder den herom trufne Afgjørelse særdeles beklagelig for det Første for Folkethinget selv, forsaavidt den er saa særdeles irrationel, idet den gaar ud paa at negte Folk, der i en Række af Aar have nydt et Tillæg til deres Lønning, et saadant, uagtet de Forhold, som vare tilstede dengang, man bevilgede det, ere tilstede i samme, ja endog forstærket Grad nu, og særlig irrationelt, fordi det i en væsentlig Grad gaar ud paa, saaledes som det nu vil blive ordnet, at hjælpe paa Steder, hvor Trangen ikke er mest tilstede. Det vil f. Ex. være iønskeligt for Alle, at i Militæretaten vil Lønningsstillaget komme til at tilfalde de ugifte Lieutenanter, men derimod ikke de gifte Kapitainer, som i Særdeleshed ere de trængende. Jeg beklager det dernæst naturligvis i Særdeleshed for de paagjældende Embedsmænds Skyld, som nu ville se et Naab og en berettiget Forventning stuffet, som de i flere Aar have næret, og som vi ganske vist have søgt at fastholde hos dem, idet de nu Intet faae, ligesom de, der faae Noget, faae noget Ringere end det, vi have ønsket og tiltænkt dem. Det er Noget, som det jo selvfølgelig ikke er min Hensigt i mindste Maade at lægge Dølgemaal paa. Jeg beklager det meget, men det har forekommet mig og mine Meningsfæller, at der ikke længere var Noget at gjøre ved denne Ting, thi Stillingen paa denne Sag var en Stilling, som det var umuligt at gennemføre. Det er umuligt for et Thing mod et andet Things Villie at fremkalde en Lønning, der ikke har Sjæmmel i de bestaaende Love. At fremkalde en Lønning, der ligger udenfor de bestaaende Love, er en Umulighed for det ene Thing overfor det andet Things Modstand. Denne Stilling var altsaa ikke i Rængden holdbar, og vi have derfor opgivet den. Naar vi gjøre det, gjøre vi det med